

[Hauch.]

handlinger med Repræsentanter for det tyske Landbrug, og ved disse Forhandlinger, der fandt Sted i Venskabelighed, fik vi Besked om, hvordan Forholdene laa med Hensyn til Afsætningsmulighederne i Tyskland. Det er jo nemlig saaledes — hvad Folk i Almindelighed maaske ikke ved, men hvad jeg ogsaa gerne vil anføre her —, at det tyske Landbrugs- og Ernæringsministerium er samlet i eet Ministerium, saaledes at de Folk, som skal passe Landbrugets Forhold, tillige har den Pligt at sørge for den tyske Befolknings Ernæring. Det er derfor det naturlige Sted at faa Besked om, hvordan Afsætningsmulighederne ligger. De Erklæringer, vi fik fra disse sagkyndige Folk, gik ud paa, at der var Udviklingsmuligheder ogsaa i Fremtiden for en øget Samhandel mellem Danmark og Tyskland. Men nægtes kan det naturligvis ikke, at den Omstændighed, at vi ikke har udnyttet Handelsmulighederne saa stærkt i de Aar, der er gaaet, har medført, at Tyskerne har maattet henvende sig andetsteds for at skaffe sig de Landbrugsvarer, de ikke selv var i Stand til at frembringe.

Da vi havde truffet disse Aftaler, blev der sendt en Meddelelse ud om, at de havde fundet Sted, og at vi fra Landbrugsraadets Side var tilfredse med Forløbet af Forhandlingerne med de tyske Repræsentanter for Landbrugs- og Ernæringsministeriet. Vi kunde ikke andet end være tilfredse, fordi de i Virkeligheden viste sig imødekomende over for os, over for vore Ønsker om en større Afsætning. Jeg skal slet ikke komme ind paa Enkeltheder her; paa visse Omraader turde de ikke forudsætte, at en fremtidig Udvikling vilde kunne finde Sted, men paa andre Omraader henviste de til, at saadanne Muligheder forelaa.

Og nu er jeg ved det, jeg hentydede til før. I den Erklæring, som Landbrugsraadet i Forbindelse med de tyske Forhandlere udsendte til Offentligheden, fandtes en Udtalelse om, at man var tilfreds — altsaa tilfreds med den Stilling, som de tyske Herrer havde taget over for de af os fremsatte Ønsker. Dette benyttede man saa til et Angreb paa Landbrugsraadet — naturligvis ogsaa paa mig personlig, men det skal jeg i denne Forbindelse se bort fra —, idet man sagde: Hvad er det med dette Landbrugsraad, det giver den ene Dag Udtryk for, at det er misfornøjet med, at Samhandelsmulighederne med Tyskland ikke udnyttes paa tilfredsstillende Maade, og naar det kommer sammen med Tyskerne, udtaler

det Tilfredshed med den Stilling, Tyskerne indtager, og de Muligheder, de stiller i Udsigt? Ja, man skal opleve meget i Aarens Løb, for at der skulde ligge nogen Inkonsekvens heri, er i alt Fald ikke let at se for en almindelig fornuftig og nøgtern Betragtning. Det var ikke de tyske Forhandlere, vi havde noget udestaaende med; dem udtalte vi os med Tilfredshed om under Hensyn til de Forhold, de stillede i Udsigt, men det, vi var utilfredse med — og gentagne Gange har givet Udtryk for Utilfredshed med —, er den Administration af den foreliggende Valutalov, som ikke udnytter alle de foreliggende Muligheder. Hvis man skulde være i Stand til at se noget tvetydigt i en saadan Stilling, kan det vist ikke nytte at føre en Diskussion herom, for det vilde være haabløst — man kan ikke anføre Fornuftgrunde for et saadant Synspunkt.

Jeg har villet fremføre dette, fordi jeg skylder den Institution, jeg har den Ære at staa i Spidsen for, at rense den for de urimelige Beskyldninger, som har været fremsat imod den. Men i øvrigt benytter jeg ogsaa denne Lejlighed til over for den høje Regering at fremføre saa indtrængende, som jeg er i Stand til, Ønsket om, at man gennem Valutaadministrationen vil skaffe os den størst mulige Udnyttelse under Hensyntagen til de Salgsmuligheder, der aabner sig, ikke alene i Tyskland, men ogsaa alle andre Steder i Verden. Det er min faste Overbevisning, at der vilde være Udnyttelsesmuligheder, men man kan naturligvis ikke gøre saaledes, at man indstiller sig paa at lave de Varer hjemme, som man skal købe hjem som Betaling for sin Eksport. Saa faar man nemlig for mange Varer. Jeg har sagt dette saa indtrængende, som jeg kan, fordi jeg tror, man er inde paa en gal Idé, naar man gaar ud fra, at det er naturligt at flytte Beskæftigelse fra Landbruget over i den beskyttede Industri — og det er jo det, der er sket. Jeg hørte med megen Interesse den Drøftelse, der fandt Sted for et Øjeblik siden, og hvoraf det fremgik, at der var sket betydelig Forøgelse af Beskæftigelsen inden for visse Industrier. Ja, naturligvis, naar man gennem Valutacentralen fører en Politik, som begrænser Indførselen af Konkurrencevarer, kan man sagtens faa en Industri oparbejdet. Og der er sikkert ingen, selv ikke de mest højstemte Protektionister, som nogen Sinde havde drømt om, at vi skulde faa en Beskyttelse af tilnærmelsesvis det Omfang, som man nu er i Stand til at yde og paa visse Omraader ogsaa yder den beskyttede Hjemmeindustri. Jeg misunder ikke Industrien